

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **D. K.**, zastoupená JUDr. Radkem Foralem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 220, Napajedla, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2013, č. j. 30 Af 122/2011 – 34,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2013, č. j. 30 Af 122/2011 – 34 a rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 13. 6. 2011, č. j. 7465/11-1102-703207, č. j. 7463/11-1102-703207, a č. j. 7464/11-1102-703207 **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě 7.808 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Radka Forala, advokáta.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 9.114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Radka Forala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 17. 5. 2013, č. j. 30 Af 122/2011 – 34, zamítl žaloby podané žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 13. 6. 2011, č. j. 7465/11-1102-703207, č. j. 7463/11-1102-703207 a č. j. 7464/11-1102-703207, jimiž byla zamítnuta její odvolání a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu ve Valašských Kloboukách (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 11. 2010, č. j. 28839/10/306970706583, č. j. 28769/10/306970706583 a č. j. 28826/10/306970706583 o dodatečném doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006, 2007 a 2008 v celkové výši 284.172 Kč a sdělení penále za tato zdaňovací období v celkové výši 52.445 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl,

že podstatou projednávaných věcí bylo posouzení stěžovatelkou uplatněných výdajů (nákladů) vynaložených na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle ust. § 24 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Konkrétně se jednalo o výdaje vynaložené na pořízení, zpracování a další prodej palet a stavebního řeziva v letech 2006 až 2008, které správce daně vyloučil z daňově uznatelných nákladů, protože stěžovatelka podle jeho názoru neprokázala jejich faktické vynaložení. Daňový subjekt má povinnost daň přiznat, tedy břemeno tvrzení, ale také povinnost toto tvrzení doložit, tj. má břemeno důkazní, jak je zřejmé z ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Prokazování uskutečnění daňově uznatelného výdaje je primárně záležitostí dokladovou (účetní či evidenční) a daňový subjekt své důkazní břemeno unese, předloží-li správci daně doklady splňující požadavky stanovené zákonem a dále pokud údaje na dokladech uvedené odpovídají zjištěnému skutkovému stavu. V daném případě měl správce daně pochybnosti týkající se předmětných daňových výdajů, přičemž jejich důvodnost prokázal, když identifikoval konkrétní skutečnosti, na jejichž základě jeho pochybnosti vznikly. Podle výsledků daňové kontroly manžel stěžovatelky, jehož byla spolupracující osobou ve smyslu ust. § 13 zákona o daních z příjmů, zahrnul do daňově účinných výdajů hotovostní výdaje související s úhradou faktur vystavených dodavatelem PhDr. Rudolfem Strmiskou, jejichž předmětem měla být dodávka stavebního řeziva a palet. Správce daně však zjistil, že dodavatel byl od 9. 11. 2004 v konkurzním řízení, které nebylo ukončeno, a tudíž nesměl provozovat podnikatelskou činnost. Tomuto dodavateli byla také v roce 2005 zrušena registrace k dani z přidané hodnoty. Stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno, protože nevyvrátila pochybnosti správce daně ohledně původu zboží a výdajů na jeho pořízení. Neprokázala totiž, od koho nabyla dřevní hmotu a jakou částku za ni zaplatila. Tyto informace nebylo možno získat ani aktivitou správce daně. Vykázané výdaje proto správce daně neuznal jako výdaje podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a to i přes to, že existence zboží a jeho následný prodej včetně vytvořeného zisku nebyly sporné. Samotná existence zboží totiž nic nevyovídala o tom, od koho bylo získáno a za jakou cenu. Toto byly dvě zásadní pochybnosti správce daně, ke kterým měla stěžovatelka důkazní břemeno, které neunesla. Na závěrech krajského soudu nic nezměnil ani poukaz stěžovatelky na obchodní praxi, kterou se svým dodavatelem zavedla a dodržovala. K její námitce, že správce daně pochybil, pokud za těchto podmínek doměřil daň na základě dokazování, a nikoli pomocí pomůcek, krajský soud konstatoval, že konstrukce způsobu stanovení daňové povinnosti je podle ust. § 31 zákona o správě daní a poplatků založena na zásadě, že prioritu má určení daně dokazováním. Teprve v případě takové absence důkazních prostředků, že daň nelze stanovit dokazováním, nastupuje způsob stanovení daně za použití pomůcek. O takový případ se v dané věci nejednalo. Z neprokázání faktického vynaložení některých deklarovaných nákladů nebylo možné bez dalšího dovozovat nemožnost stanovení daně dokazováním. Neprokázal-li tedy daňový subjekt, od koho nabyl zboží a jakou částku za ně zaplatil, a nebylo možno tyto informace získat ani aktivitou správce daně, nejednalo se o daňově uznatelné výdaje ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti vyjádřila nesouhlas se závěrem krajského soudu, protože v průběhu dokazování předložila veškeré důkazy, které jednoznačně prokázaly oprávněnost uplatněných nákladů za dodávky dřeva od dodavatele PhDr. Rudolfa Strmisky. V průběhu daňové kontroly byly předloženy faktury vystavené tímto dodavatelem, jím podepsané příjmové doklady a místním šetřením u společnosti Zemědělců Vlachovice, s. r. o. ze dne 15. 7. 2010 byla potvrzena existence skládky dřeva stěžovatelky. Z živnostenského rejstříku bylo stěžovatelce známo, že dodavatel PhDr. Rudolf Strmiska měl v rozhodné době příslušné živnostenské oprávnění. Pokud tedy byly tyto skutečnosti jednoznačně prokázány, byl zcela naplněn obsah ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmu. Správce daně se měl blíže zabývat otázkou, proč uvedený dodavatel vystavoval faktury, dodací listy a příjmové doklady, pokud plnění neposkytl nebo spíše proč přijaté plnění nepřiznal jako základ daně. Odmítl-li PhDr. Rudolf

pokračování

Strmiska jako svědek ve věci vypovídat, nepochybně tak učinil právě z obavy z možného postihu pro nezákonnou činnost. Tím fakticky potvrdil pravdivost vystavených dokladů. Závěr krajského soudu lze tedy interpretovat tak, že nelze uznat pravost předmětných dokladů jenom proto, že výstavce dokladů odmítl k těmto dokladům učinit svědeckou výpověď. Podle stěžovatelky však byla reálnost obchodu doložena. Povinností správce daně bylo, aby skutečnosti rozhodné pro stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejpřesněji. Správce daně však pouze zpochybnil věrohodnost předložených účetních dokladů, ale již nepostupoval tak, aby byly řádně zjištěny skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a také neprokázal žádnou skutečnost, která by vyvracela věrohodnost, průkaznost, správnost nebo úplnost účetnictví. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakovalo skutkové okolnosti případu s tím, že svědecká výpověď správkyně konkurzní podstaty neprokázala, že by v letech 2006 až 2008 PhDr. Rudolfa Strmiska provozoval podnikatelskou činnost. PhDr. Rudolf Strmiska pak využil zákonné možnosti nevypovídat a správci daně nepřislušelo zkoumat důvody, pro které tak učinil. Správce daně proto pouze konstatoval, že PhDr. Rudolf Strmiska nepotvrdil ani nevyvrátil uskutečnění předmětných dodávek dřevní hmoty. Obchodní objednávky v daném objemu dřevní hmoty měly probíhat od PhDr. Rudolfa Strmisky zásadně a pouze telefonicky, přičemž ani k tomu nebyla stěžovatelka schopna doložit jediný výpis telefonních hovorů, kterým by své tvrzení prokázala. V této souvislosti správce daně ve snaze zajistit důkazní prostředky provedl místní šetření u společnosti Zemědělci Vlachovice, s. r. o., která měla stěžovatelce dřevo skládat. V rámci tohoto šetření byla potvrzena existence dřevní hmoty a její manipulace nakládacím strojem. Nikdo z pracovníků této společnosti však nedokázal poskytnout bližší informace o původu dřeva, jména dopravní firmy či jejich řidičů. Bylo tudíž na stěžovatelce, aby podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků prokázala faktické uskutečnění obchodního případu, tj. dodávky zboží a jejich úhrady, což se jí nepodařilo. Dokazování uskutečnění výdaje ve smyslu ust. § 24 zákona o daních z příjmů nelze postavit pouze na zjištění, že účetní doklady formálně odpovídají požadavkům předpisů o účetnictví a daňové evidenci. Toto neprokazuje, že deklarovaný výdaj byl skutečně příslušným daňovým subjektem vynaložen. Skutečnost, že z prodeje zboží bylo dosaženo příjmů, správní orgány nijak nezpochybnily, stejně jako nezpochybnily existenci zboží – dřevní hmoty. Důvodně však po stěžovatelce požadovaly prokázání, že předmětné zboží dodal PhDr. Rudolf Strmiska a že za dodávku zboží tomuto dodavateli skutečně uhradila částky, které uplatnila v daňových výdajích. Toto se jí však nepodařilo prokázat. Odvolací finanční ředitelství proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu stěžovatelka v průběhu daňové kontroly předložila daňovou evidenci, v níž byly zahrnuty faktury vystavené dodavatelem PhDr. Rudolfem Strmiskou. Předmětem fakturace byly dodávky stavebního řeziva a palet. Na podkladě těchto faktur stěžovatelka uplatnila do daňově uznatelných výdajů částku 2.057.982,50 Kč (+ DPH 391.016,67 Kč) za zdaňovací období roku 2006, 4.073.299 Kč (+ DPH 773.926,79 Kč) za zdaňovací období roku 2007 a 3.433.811 Kč (+ DPH 654.323,90 Kč) za zdaňovací období roku 2008. Správce daně vyjádřil pochybnosti o obchodních vztazích mezi stěžovatelkou a PhDr. Rudolfem Strmiskou jako dodavatelem, neboť na jeho majetek byl dne 9. 11. 2004 prohlášen konkurz a dne 28. 2. 2005 mu byla zrušena registrace k dani z přidané hodnoty. V návaznosti na to požádal správce daně místně příslušného správce daně, aby vyslechl jako

svědky PhDr. Rudolfa Strmisku a správkyni konkurzní podstaty JUDr. Alenku Hromkovou. Svědek PhDr. Rudolf Strmiska do protokolu o ústním jednání uvedl, že z důvodu svého zdravotního stavu a nebezpečí trestního stíhání vůči své osobě odmítá vypovídat. Svědkyně JUDr. Alenka Hromková do protokolu o ústním jednání uvedla, že jí není známo, že by úpadce PhDr. Rudolf Strmiska od prohlášení konkurzu vyvíjel podnikatelskou činnost, přičemž tuto v době konkurzu bez jejího vědomí ani nesmí provozovat. V majetku úpadce nebylo v době prohlášení konkurzu evidováno žádné stavební řezivo. Výrobní a skladovací prostory, které úpadce vlastnil, byly prodány kolem roku 2006. K předloženým fakturám, které měl PhDr. Rudolf Strmiska stěžovatelce vystavit, uvedla, že jí o tom není nic známo. Úpadce ji nikdy neinformoval, že by tyto faktury vystavoval a přijímal hotovostní platby. Registrace k dani z přidané hodnoty byla PhDr. Rudolfu Strmiskovi zrušena proto, že nebyla podávána daňová přiznání k dani z přidané hodnoty a od prohlášení konkurzu neprobíhala žádná podnikatelská činnost. Z tohoto důvodu mu nevznikla ani povinnost podávat daňové přiznání k dani z příjmů. Správce daně vyzval podle ust. § 16 odst. 2 písm. c) a e) a ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků manžela stěžovatelky K. K. k prokázání a doložení, že dodávky stavebního řeziva a palet byly uskutečněny podle přijatých faktur a že tyto dodávky byly PhDr. Rudolfu Strmiskovi uhrazeny v hotovosti podle předložených dokladů. K tomu se jmenovaný vyjádřil tak, že stavební materiál a řezivo objednával u PhDr. Rudolfa Strmisky telefonicky, např. týden dopředu, a dopravu ve všech případech zajišťoval PhDr. Rudolf Strmiska. Jména řidičů neznal, ani nebyl schopen doložit RZ nákladních automobilů či původ dřeva. Při dodání dřevní hmoty si pouze zkontroloval a poznačil jeho množství, které si následně s PhDr. Rudolfem Strmiskou odsouhlasili při placení, kdy byla také předávána faktura a dodací list. Peníze za dodávky dřeva předával převážně ve svém domě ve Vlachovicích, popř. v Kyjově na autobusovém nádraží. Obchodní spolupráce s PhDr. Rudolfem Strmiskou začala již kolem roku 1992 a po celou dobu se jednalo o dodávky dřevní hmoty. Manžel stěžovatelky dále uvedl, že jeho zaměstnanci jsou schopni potvrdit vykládku dřevní hmoty, ale nikoliv od koho dřevo pochází. Tyto skutečnosti manžel stěžovatelky uvedl i jako svědek v daňovém řízení vedeném u PhDr. Rudolfa Strmisky. Dále uvedl, že nemůže doložit výpisy z telefonních hovorů, neboť je nemá s telefonní společností dojednány. Při předání peněz nebyl nikdo přítomen. Pouze výjimečně byla přítomna stěžovatelka. Bližší informace o původu dřeva, dopravní firmě či jejich řidičů správce daně nezjistil ani místním šetřením u společnosti Zemědělců Vlachovice, s. r. o. dne 15. 7. 2010. Byla pouze potvrzena existence dřeva a manipulace s ním.

Podle ust. § 24 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmu se za výdaje, které je možno odečíst od příjmů pro stanovení základu daně, považují pouze výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, kdy lze za takové výdaje uznat pouze výdaje poplatníkem prokazané.

Citované ustanovení obsahuje obecné pravidlo pro daňovou uznatelnost výdajů (nákladů). Předpokladem daňové uznatelnosti výdaje je, že vynaložený výdaj objektivně sloužil zákonem stanovenému účelu, anebo že mu sice ve skutečnosti nesloužil, nebo sloužil jen zčásti, ale v době, kdy jej daňový subjekt vynakládal, se mohl oprávněně domnívat, že stanovenému účel sloužit bude. Výdaji podle ust. § 24 odst. 1 věta první zákona o daních z příjmů tedy mohou být v řadě případů i výdaje, které ve skutečnosti k zákonem předvídanému výsledku nevedly, avšak zcela legitimně byly na jeho dosažení vynaloženy, a jsou proto daňově uznatelné (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Afs 13/2005 - 60, publ. pod č. 718/2005 Sb. NSS, a ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 Afs 90/2004 - 70, publ. pod č. 794/2006 Sb. NSS, popř. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 2 Afs 180/2006 - 64, publ. pod č. 1984/2010 Sb. NSS). Judikatura Nejvyššího správního soudu klade důraz i na to, aby byl zdaňován pouze skutečný příjem poplatníka a podotýká, že výši příjmů nelze v neprospěch poplatníka určit podle pravidel, která se mýjejí s tím, jak se jeho hospodaření v rozhodných ohledech skutečně vyvíjelo (viz zejména

pokračování

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005 - 136, publ. pod č. 846/2006 Sb. NSS, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 5 Afs 45/2011 - 94, publ. pod č. 2626/2012 Sb. NSS, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 Afs 30/2012 - 32, publ. pod č. 2941/2014 Sb. NSS, a ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 Afs 77/2012 - 31, publ. pod č. 2962/2014 Sb. NSS).

Podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Podle ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

K rozložení důkazního břemene v daňovém řízení se již vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 4. 1996 sp. zn. Pl. ÚS 38/95 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), a následně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 – 83, tak, že daňový subjekt má povinnost prokázat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí. Z navazující konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především účetnictvím a jinými povinnými záznamy (viz např. rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů a faktur, i když formálně bezvadných, však sama o sobě zpravidla neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008 - 68, obdobně také rozsudek ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004 - 99, a rozsudek ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 - 128). Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje v účetnictví daňového subjektu jsou v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochybnosti, že činí účetnictví nevěrohodným, neprůkazným, nesprávným nebo neúplným. Správce daně je povinen označit konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků.

V daném případě stěžovatelka předložila účetní záznamy a doklady, kterými prokazovala svá tvrzení, že předmětné výdaje skutečně vynaložila na dosažení, zajištění či udržení svých zdanitelných příjmů. Nejednalo se však o důkazy nevyvratitelné, které by prokazovaly rozhodné skutečnosti. Za této situace pak bylo důkazní břemeno na správních orgánech, jejichž povinností bylo, pokud tvrzení stěžovatelky doložená uvedenými listinami zpochybňovaly, aby své pochybnosti opřely o relevantní důkazy. Správní orgány sice uváděly velmi závažné skutečnosti, jež by, pokud by byly prokázány, zásadním způsobem znevěrohodnily stěžovatelčina tvrzení. Jednalo se především o zjištění, že na dodavatele PhDr. Rudolfa Strmisku byl dne 9. 11. 2004 prohlášen konkurz a konkurzní řízení ještě nebylo v předmětných zdaňovacích obdobích skončeno. Tudíž v této době PhDr. Rudolf Strmiska podle práva neměl vyvíjet bez součinnosti se správkyní konkursní podstaty žádnou podnikatelskou činnost. Zda skutečně podnikatelskou činnost v době probíhajícího konkurzního řízení neprováděl, a nebyl tak dodavatelem dřevní hmoty, však nelze bez dalšího pouze ze samotného zákazu dovozovat. Bylo-li tomu tak či nikoliv, nebylo svědeckými výpověďmi PhDr. Rudolfa Strmisky a JUDr. Alenky Hromkové prokázáno, zejména když PhDr. Rudolf Strmiska se k dodávkám dřevní hmoty stěžovatelce nijak nevyjádřil, a výslovně je tedy nepopřel. Naproti tomu tvrzení stěžovatelky, stejně jako jejího manžela, bylo v průběhu daňového řízení konzistentní a konstantní. Jednoznačně označili jako dodavatele PhDr. Rudolfa Strmisku s tím, že se mezi nimi jednalo o dlouholetou

obchodní spolupráci, předložili faktury a příjmové doklady opatřené razítkem „PhDr. Rudolf Strmiska, IČO: 10578897, DIČ: 310-430318411“ a nečitelným podpisem, označili existující skládku jím dodané dřevní hmoty a zcela konkrétně popsali i obchodní praxi mezi nimi a dodavatelem PhDr. Rudolfem Strmiskou, tedy způsob provádění objednávek dřevní hmoty, její dodávky a následný způsob úhrady.

Správní orgány, stejně jako krajský soud, se spokojily pouze se zjištěním, že PhDr. Rudolf Strmiska byl v rozhodné době v konkurzním řízení, a tudíž nebyl oprávněn vyvíjet podnikatelskou činnost. Z toho pak dovodily, že nemohl být dodavatelem předmětné dřevní hmoty a příjemcem stěžovatelkou ve vztahu k němu vykazovaných výdajů. Uvedená skutečnost však není dostačující k tomu, aby nezvratným způsobem byla vyvrácena věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost stěžovatelkou předloženého účetnictví. Probíhající konkurzní řízení totiž fakticky nemohlo zabránit PhDr. Rudolfu Strmiskovi, aby pokračoval v tvrzené obchodní spolupráci se stěžovatelkou a jejím manželem. Existují sice určité pochybnosti, zda PhDr. Rudolf Strmiska i po prohlášení konkurzu dodával stěžovatelce a jejímu manželovi dřevní hmotu, ale ty nemohou, s ohledem na dosud zjištěný skutkový stav, mít vliv na stěžovatelkou uplatněné výdaje na nákup dřevní hmoty. Pokud PhDr. Rudolf Strmiska odmítl vypovídat, a nepotvrdil tak tvrzení stěžovatelky, je to zcela logické a pochopitelné, neboť přiznáním, že fakticky jako úpadce podnikal v době, kdy tak mohl činit jen v součinnosti se správkyní konkursní podstaty, by se vystavoval případnému právnímu postihu. Skutečností, nikým nezpochybňovanou, je, že stěžovatelka dřevní hmotu, jakou jí měl dodávat PhDr. Rudolf Strmiska, skutečně v rozhodném období měla, a tuto po zpracování dále prodávala svým odběratelům, kteří jí za odebrané zboží platili.

K unesení důkazního břemene daňovými orgány ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků tak, aby důkazní břemeno opět přešlo na stěžovatelku, je proto nezbytné doplnit dokazování. Např. nebylo zpochybněno tvrzení stěžovatelky, že s PhDr. Rudolfem Strmiskou udržovala obchodní vztahy již řadu let před předmětnými zdaňovacími obdobími. Stejně tak nebylo zpochybněno, že dřevní hmota byla stěžovatelce dodávána a její vykládku z nákladních vozidel, které ji přivezly, prováděli pracovníci společnosti Zemědělci Vlachovice, s. r. o. F. Č., P. L. a A. L. Naopak nebyla dostatečně prokázána existence skutečnosti, že PhDr. Rudolf Strmiska fakticky předmětné zboží stěžovatelce a jejímu manželovi v době trvání konkurzního řízení nedodával.

Z důvodů výše uvedených shledal Nejvyšší správní soud stížní námitky důvodnými, a proto podle ust. § 110 odst. 1 části věty před středníkem a odst. 2 písm. a) části věty před středníkem s. ř. s. rozsudek krajského soudu jakož i rozhodnutí finančního ředitelství zrušil a věc vrátil odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., v případě kasační stížnosti ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem.

Náklady řízení o žalobě se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 2.000 Kč a odměny advokáta za 2 úkony právní služby ve výši 2 x 2.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé) podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a)

pokračování

a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012, a dále z náhrady hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1.008 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tedy činí celkem 7.808 Kč.

Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 5.000 Kč a odměny advokáta za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (písemné podání ve věci samé) podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013 a z náhrady hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Náhrady nákladů za řízení o žalobě tedy činí celkem 9.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu